

Den skotske Kvinde paa Tjele.

Livsbildning fra Reformationstiden

af
H. F. Gwald.

Credie Bog.

(Fortset.)

„Hortil denne Tale om Vanære?“ spurgte Vigand. „Din Moder, Anud, nyder af Været her i dette hellige Samfund, under hvis Stæbne hun har givet sig. Hvad Verden i sin Dindstøb tænker og siger, derom bryde vi os kun lidt her. Forskyr da ikke din Moders Sjælefred ved din Ufhyrlighed og dine ilde Paafund. Du maa nøjes med den Part, der vil tilfalde dig og bør desuden hufte paa, at din Faders Villie, som den er fremfat i Brevet, i levende Live er godtendt af din Moder og har hendes fulde Samtykke.“

„En stor Løgn er det“, foer Anud op. „Tal, Moder, og sig, at han lyver eder dette paa!“

„Nej, nej, Anud!“ svarede Genete dybt rødmende, idet hun mindedes Hans Thordens Besøg og de bitre Dage, som fulgte derpaa. „Vigand taler Sandhed.“

Anud blev bleg og stirede linnslagen paa sin Moder. Hun havde rigtignok ikke hidtil selv set og læst Brevet, hvis Original var i Hans Thordens Bærg og en Afskrift hos Erik Stram, men Hans havde meddelt ham Indholdet. Tidens lro havde hidtil hindret en Sammenkomst, og Anud lod dernæst haant i sit Overmod om dette Dokument, dels fordi han overhovedet nærede indgroet Uvilje mod al kristelig Overenskomst, Rettergang og Lovtrækkeri, dels fordi han paa ingen Maade vilde undertaste sig en Afgørelse, der stemplede hans Moder som Slegfredsvinde og umiddelbart godkendte Erik Strams Raad. Han havde dernæst, naar han gjorde sig den Ulfelighed at tænke over Sagen, holdt det for højt sandsynligt, at der stal et eller andet Falskteri under det Brev. Han blev nu til sin Forbaufelse forfærdiget under det Brev, at det i hans Faders levende Live havde været kendt og bifaldet af hans Moder. Denne Kundskab gjorde ham stum og røttede hans Tro paa hans Moders Været. Viftnok mandede han sig fiden op igen og trofede imod; men der var dog efterladt en Tvivlsens Brod i hans Hjerte, som, da han kom til Eftertante i rolligere Tider, sit stor Indflydelse paa hans Handlemaade.

Vigands Inu Blik boilede paa Anuds Afsyn, og han blev med Tilfredshed hans Modløshed over. Ved sin Nærværelse foretogede Vigand Forklaringer mellem Moder og Søn, ved hvilke Sandheden kunde være bleven røbet. Genete vidste nemlig om de Ord i Brevet, der frantede hendes Været, da det kun var blevet hende forelæst af Vigand, som netop havde læmpet Udtrykkene for ikke at stramme hende. Trods hendes Hjerteangst og Modløshed i hine Dage da dette foregik paa Tjele, havde hun dog ikke uden Indvendinger fundet sig i at nøjes med sin Husbonns løse Formue; men Vigand havde faaet Bugt med hendes Uvilje, idet han udmnyttede hendes Ulfelighed til Loven i Danmark og indbildte hende, at sig Ordning ingenlunde var usædvanlig. Uden for al Tvivl var det jo, at hun og Børnene blede rigeligt aflagte. Hun havde angstet hende med hendes Husbonns Brede, ubmalet hende hendes hele mislige Stilling og foresillet hende, hvilke stræffelige Følger, det kunde have for hende og muligvis ogsaa for hendes Børn, om hun gjorde Modstand. Han var da omsider kommen saa vidt med hende, at hun indbildte sig at vise Børnene en Velgerning ved at falde til Føje. Tildragelserne efter hendes Husbonns Død havde over Forbentning styrket hende i den Tro og det med Hætte. Uden Arvebreve vilde vissefelig Erik Stram ikke have tilstaaet hende Tiendeparten af det, hun nu fik, og hun vilde have været en fattig Enke. Men lige fuldt blev Formuen dyet løst; thi Besiddelsen af den beroligede hende og gjorde det let for Vigand at hindre, at hun i rette Tid fremtraadte paa Tinge, melde sig som Mogens Kavridsens rette Eftersøster og tog Arv og Gæld efter ham. Denne Forfømmelse var af stor Vigtighed senere til at hindre Anud i at faa Tjele, da han ad Rettens Vej gjorde et Forsøg derpaa.

Medens Anud sølte sin Magtesløshed, og Vigand nød sin Triumf, tog Hans Thordens Ordet. Beloville for Anud havde ført ham hid, og da han efter sit Aendstøb til Sagen ikke kunde andet end tænke, at Vigand havde Ret, og at Anud handlede som en Taabe, saa gjorde han nu sit Bedste for at forføre Anud med hans Stilling, idet han gav ham Udfigt til at faa Raadighed over sin Formue.

„Da vi sidst taltes ved“, sagde han til Genete, „lod I ikke uvilfulk til at stifte og dele med eders Børn. Det er nødvendigt, at det sker, hvis I vil frelse eders Søn, som omgaaes med usindige Forsætter. Sættes der ikke en Bom derfor, vil han tilfidsi vove sin Hals. Jeg har mærket paa hans Tale, hvor uklar den end løb, at han vilde vove Heræret mod Erik Stram og søge at tage Tjele tilbage med døbnat Haand.“

„Anud, Anud!“ udbrød Genete, idet Moderkærligheden, som i Klosteret var bleven sløvet, vaagnede; „vold mig ikke sig Hjertesorg! Vil du ende i Galgen?“

„Lad nu eders Søn søle, at I er ham god“, tog Hans Thordens atter til Orde. „Han bør ikke drage herfra uden at vide, hvor stor en Part I under ham. Jeg stal da sørge for, at han snarest faar sit i Hænde, dog under mit Værgemaal, saa at han kan sætte Vo og nære sig redelig.“

„Nu!“ udbrød Anud og trommede med Fingrene paa Bordet; „lad høre det Skifte, Moder, at dine arelose, ufrelse Børn kunne vide, hvad de faa at bakte Stammen med!“

Dette bitre Udfald syntes ikke at gøre Indtryk paa Genete. Hun stottebde angstelig til Vigand, der havde tilraadet hende at holde fast paa sit Mammon og kun give Anud nu og da lidt til hans Underhold. Hun kendte dog Hans Thordens Mening og gjorde nu, hvad Ret og billigt var, idet hun forkyndte sin Villie, som var at bele Formuen i tvende Parter, selv at beholde den ene Halvpart og dele den anden mellem Anud og Margaret i en Broder- og Søsterlod.

„For Sanden!“ udbrød Hans Thordens, „dermed kan du være nøjet og endda prise din Lykke. Hvor mange

Anuse i din Alder have Raadighed over næsten otte Tusinde Gylden. Saa stor bliver efter mit Stok din Part.“

„Den hellige Kirke“, sagde Anud og saa Vigand fast i Øjnene, „har endnu større Lykke at prise. Indgive Moder og Margaret sig her i Bisping, fluge vel de gridste Ronner og Munkke Resten, som er de to Tredieparter. Hvad tænker du derom, Margaret?“

Margarets Blik havde længe hvilet paa Anud med kærlig Vengstelse. Hun lagde sin Haand paa hans Arm og sagde med taarefulde Øjne og rørt Stemme:

„Vil Moder som jeg, Anud, da stal ogsaa min Søsterlod gives dig. Moder har not til os begge endda.“

„Det kan paa ingen Maade tilstedes!“ udbrød Vigand. „Jeg føler mig overtydet om, at ikke heller I, Hans, vil give eders Minde dertil.“

Hans var bleven faare tantefuld og gab Intel Svær; men Anud gjorde en brat Emd paa Forhandlingen, idet han rejste sig og sagde med løftet Pande og et stolt Blik:

„Jeg fom ikke herhid for at plundre min Moder, og det er nu, som før, mit Forfæet ikke at tage en Hvid af dette Gods, som ikke er bundet med Været. Tag din Raabehætte, Margaret, og følg mig ud i Omgangen. Jeg har et Ord at sige dig, før vi stilles.“

Margaret fulgte hans Opfordring, og de forlod Gælden sammen, idet Vigand udtalte sin godt hyllede Forundring over og Beklagelse af Anuds Halsstarrighed. Det varede imidlertid ikke længe, førend han søgte et Paastub til at fjærne sig, da det laa ham paa Sinde at afstorte Anuds og Margarets fortrolige Samtale.

Da Genete og Hans var blevene ene, tog Hans Ordet og sagde:

„Det gaar mig til Hjerte, at I paatænker at indgive eder her i Klosteret og især, at eders sagre Datter her stal spærres inde og i saa ung en Alder være Livets Lyft og Glæde foruden.“

„Sig mig, Hans“, svarede Genete, „hvad Lyft og Glæde venter min Datter uden for den Helligheds Paulun nu, da Anud ved det Drab paa Thomas Kruse har franted hans og hendes eneste Venner og slødt dem bort — mine vare de for Sanden ikke! Jeg har ingen Venner uden for disse Mure og havde aldrig faaabaane i dette Vand.“

I havde lagt Vind paa at vinde Venner. Dog har I, det vilde vistnok have haft nogle“, sagde Hans, „hvis ved I, i mig en fuldgod og tro Ven!“

„Tilgild mig min Glemsomhed“, svarede Genete forelegen. „Vissefelig handler I mod mig som en Ven, hvad jeg rigelig stal gengælde eder.“

„I var mig god tilforn“, sagde Hans med et forsmødt, men varmt Blik; „dog nu har den Munk troldgjort eder. Nu tager I en Haandsætning af mig og lønner mig som en Lejesvend. I stal vide, at jeg gerne tjener eder for intet. I selv er mig for Sanden lætere end alt eders Gods.“

Genete rødmende dybt, greb sin Rosenkrans og bad et Ave.

„Jeg vilde“, vedblev Hans, „have været af samme Sind, var I end dragen pengeløs og arm fra Tjele. Vi er vidt fra hinanden, Genete Jakobsdatter; kun sjælden times mig den Lyfte at staa for eder og nu, for første Gang i lang Tid, i Enrum. Vredes da ikke paa mig, fordi jeg drager mig denne Stund til Rytte. Nu, da intet Baand knytter eder til nogen anden Mand, siger jeg eder min Hjertens Mening, som I dog forud kender. Vel er jeg tun en ufri Mand, men dog i gode, hæderlige Maar — vil I?“ spurgte han i stort Sindsrøre og rejste sig, „blive min Hustru? Til min Dødsstund stal jeg blive eder en tro Elsker og god Husbond.“

„Vig fra mig, Frisler!“ raabte Genete, sprang op og strakte Hænderne frem for sig, da Hans med en bønlig Mine nærmede sig. Han blev ganske bleg og udbrød:

„Stalder I mig for en Frisler, naar jeg gør eder et godt og ærligt Tilbud?“

„Al, Hans!“ sagde Genete og greb til sin Rosenkrans. „I er en ful Rætter, hvad jeg ikke forhen vidste om. Gud og hans hellige Moder tilgive mig da den svare, dobbelte Synd, at jeg nogen Sinde lyttede til eders sagre Ord. Vid nu og altid, at i Bød og Bøn vil jeg henfulke Resten af mine Dage!“

„O, I kære, fromme, ensfoblige Kvinde“, sagde Hans med et kærligt, medlidende Blik og traadte til for at gribe hendes Haand og tale hende til Kette; men hun sprang fra ham, ilede ud af Gælden og forhaand i Omgangen.

Hans fulgte efter, mod i Hu, og stobte straks efter paa Anud, som kom imod ham, blusfende af Harm. Hans Forsøg paa at faa en fortrolig Samtale med Margaret var snart bleven forpurret af Vigand, der havde opstøt dem, og efter et dnygtigt Mundhuggeri med Anud havde han draget Margaret med sig og ført hende ind til Abbedissen.

„Lad os snarest komme ud af denne Daaretsje“, sagde Anud barsk og git hen ad Klosterporten til.

Hans skæbde, der var ikke andet at gøre end at drage bort, og fulgte derfor langsomt efter Anud. De red saa ad Rye til i dby Tavshed. Hans genvandt imidlertid efterhaanden sin Føimng og faitebde Haab om, at det dog til sin Tid under heldigere Omstændigheder kunde lyktes ham at vinde Genete. Han tænkte sig, at hun vilde unbje sig ved at røbe for sin Skrifefader, hvad der var slet, og beslattede derfor at varetage hendes Tav, som om intet var haendel. Hans Godhed for hendes Søn var uforsøgt, og han vilde ikke stilles fra ham uden at give ham en velment Advarsel og sine bedste Raad.

„Sig mig nu, Anud“, begyndte han, „hvad I nu har besluttet at gøre? I har for Sanden ikke nu bedre eller mere tro Ven end mig.“

„Selst vælger jeg mine Venner selv“, svarede Anud mut.

„Nu hovmod eder ikke!“ sagde Hans med rynket Pande.

„Gidtil“, svarede Anud og vendte sig stolt imod Hans, „hvæde jeg ikke at søge Samfom med ufri Mand.“

Anud saa i det klare Maanedst, at en mprt Vredesrøme lagde sig over Hans Thordens Afsyn.

„Nu ved min Helgen!“ udbrød Hans, „en mere utaknemlig og større Taabe end eder har jeg ikke truffet paa min Vej. Ufri Mand, ha! hvad er da nu I?“

„Sig helst ikke det, I mener, at jeg er!“ svarede Anud og lagde Haanden paa sit Sværbsæfte.

„Da stal I dog vide det“, sagde Hans barsk. „Jeg er ikke saa god en Mand som I, men en bedre; mere vil jeg for eders Moders Stald ikke sige derom. Dog hvad I nu end indbilder eder, maa I dog tilfåaa, at jeg er en mere formaande Mand end I, og særlig har jeg for Tidens eders Velfærd i min Haand.“

„Nu“, svarede Anud, „I har hørt, at jeg vrager den Almisfe, Moder tilkaster mig. Mig er det da lige godt og ens, hvem der bogter hendes Formue. Dog, stulle vi ta' derom, da mente jeg, I var hverten Røver eller Thy.“

„Ret saa“, sagde Hans, „jeg er tun Gemmer, men en god! Saa længe eders Moder holder sit Magtbrev til mig i Hævd, vil jeg vogte paa hendes Ejendom, som var den min egen. Høt et Ord, der er saa godt som Hundrede. Jeg har i min Magt at trakte Betalingsbogen ud, saa at de gridste Ronner, om eders Moder bliver ved samme Sind og vil indgive sig i Klosteret, ikke faa Fingre i hendes Gods straks. Hvem ved, hvad imens kan ste! Hans Naade, vor uddalgte Konge, er ikke Klosterne god, og somme mene, at han ganske agter at nedlægge dem. Eder derimod kan jeg gaarne, om I stifter Sind og lader Fornuften raade, ved at I snarest faar set i Særde, som tilkommer eder. Stam faa eders Mand, at I stalle en hel Formue en Almisfe!“

„Ej se!“ sagde Anud spott, „hvad mærkelig Hans Thordens nu er bleven!“

„Nu, Anud Mogensen, svarede Hans med et Studertrat, „I taler og handler som en galen Mand!“

„Saamænd“, svarede Anud, „hvad der er Udfelsind og Kløgt i somme Folks Øjne, er Galenskab i andres.“

„Stulle eders Penge da blive herreløse?“ spurgte Hans.

„Dermed har det ingen Rød“, svarede Anud; „dog om saa var, bedre er Mand hus- og pengeløs end Hus og Penge mandløs.“

„Jeg har eders Moder for kær“, sagde Hans, „til at vredes paa eder for eders ufindige Daarstab.“

Anud var ikke ganske uvindende om, hvad Hans Thordens ferte i sit Skold. Han havde hørt mumble om, at Hans havde hans Moder kær, og at hans hedengangne Fader var bleven stinng derover.

„Det fattedes tun“, sagde han og blev blusfende rød, „at I stulle drifte eder til at løfte eders Øjne til min Moder! For Sanden, Hans Thordens, jeg kunde lyfte at trkbe min Klinge med eders for det Ordts Stuld, at I har min Moder kær.“

„Var jeg et ungt Brøshoved, som I, Anud!“ svarede Hans tolvfingdig, „havde en af os for længe fiden ligget blodig her paa Bejen. Maafe vilde det blevet eder, da I not stulle faa at mærke, at jeg evner at overvinde Mand i Tvedamp, end Gude Dreng. Da stulle I ogsaa komme til at sande, at Gud Herren stalle os lige og ens, og at den Mand, som taltes ufri, ilde fit dummere Øjne eller slappere Arm end den, som talder sig fri. Dog deraf bliver der intet; thi jeg løfter ikke Værg mod Genete Jakobsdatters Søn!“

„Nu, ved min Helgen!“ udbrød Anud, „da ser jeg helst ikke tiere faa fram en Mandts Afsyn. Drag nu eders egen Kaas, jeg min!“

Da Anud havde sagt dette, drejede han sin Hest om ad en Stovej og red uden Farvel op ad til Afsen.

Hans blev holdende et Øjeblik og stirede efter ham. Saa gav han sin Hest af Sporerne og red videre ad Rye til med bitre Følger i sit Hjerte. Han sølte dybt den fri Stands Overmod og sin egen Ydmygelse. Han havde hørt til dem, der af den ny Lære havde haabet Frihed, større Lyghed og Keiserdighed i Samfundets Forholdene; men han begyndte allerede at stonne, at det tun var en taabelig Indbildning. Anud havde Ret; selv om han var en Slegfredsøn, sløb der dog adelig Blod i hans Arer, han regnedes trods hans mislige Stilling for en bedre Mand end Hans Thordens, der var af en ringere Art. Hans grundede mod i Hu over Menneskenes Vrangfand og Uretfærdighed, mens Anud red frejdig op ad Afsen til og sagde til sig selv:

„Det stal aldrig ste, at en Træl fanger Held at talde mig Søn! Jeg vil advare Vigand, lad saa ser Nonnerne have Moder og hendes Formue!“

Semte Kapitel.

Helligheds-Krone.

Medens Anud fra det stille Kloster drog ud i Verden, fuld af højt Mod og fremdeles rede til at løbe Panden mod enhver Mur, som hans ulfkelige Stæbne vilde rejse paa hans Vej, bleve hans Moder og Søster tilbage, glæbende sig ved Klosterfreden. Med uftrømt Andagt overværede de Paastefestens Højtid, hvis Helligholdelse paa papiristil Vis afgav et stiftende Stuespil, rigt paa Menlyst. Sænerne maatte daares og af Eftertante forjages under denne indvillte Aftudsdyrtelse, som i Marchdreders Løb var bleven sat i System, paa en Gang en Frugt af hie-ratist Snildhed og en barnagtig Fantasi, ret stiftet til at blende vantundige Sjæle.

Og hvad var den svagfinde, af en haard Stæbne tuede stotke Kvinde og selv hendes højsindede Datter nu andet end vantundige Sjæle, søgende efter Sandhedens Lys der, hvor Menneskenes taabelige Paafund næsten helt formørkede det? Med blid Hengivelse til det mystiske og med den umyndiges Fred i Hjertet overværede Genete Kirkeceremonierne, medens Margaret med vild Lyft fordybde sig i Andagt og søgte Glemfel i et fantastisk Sværmeris Afgub. Forbøbet i Helgentilbedelse saa hun ikke tilbage i det forfængelige Haab, at denne Syndslod af Bønner, Sukke og Kys paa Træ og Sten vilde kunne ub-slette Fortidens Minder og gøre hendes Hjerte dødt for jordist Kærlighed og jordist Lykke.

Det var nu langt fra, at Ansagtelsernes Tid stulle være forbi for Margaret; tværtimod havde Anuds og Hans Thordens Besøg avlet urolige Tanter i hendes Sjæl. Saa længe Højtiden varede, lyttedes det hende dog at holde dem nebe. Gudsdnyttelse i den Stil, som hun nu

blev Vidne til her i Klosteret, var noget nyt for hende og pittede hendes Indbildningskraft.

Med en Andagt, hvori der blandede sig en god Del Nysgerrighed, havde hun i Været Klosterkirke overværet Startorsdags indvillde Ceremonier. Udbed Thomas stod for Alteret, omgivet af tolv Munkkepræster, alle iserte hvide Messesagler, og læste den hellige Messe, hvis Hovedsag i den katoliste Kirke er Brødet og Vinens Konsekration eller Forvandling til Jesu Rød og Blod. Tillige blev den Høstie, Abbeden stulle nyde Langfredag, indviet; thi paa Jesu Dødsdag maatte ingen Indvillse finde Sted. Altrene og de hellige Kar bleve dernæst med mange Ceremonier renfede og de hellige Olier og Salver indviede, idet Abbeden og Munkene sang: var hilset, hellige Offer, var hilset, hellige Kristamen! Alteret blev afført sine Smykker, den hellige Høstie i Kalken henfat paa et Sidaalter og Korset tilføret.

All dette var i Margarets Øjne et græbende Stuespil, og hun langtes om Aftenen efter Fortættelens Langfredag. Da fremtraadte Abbeden atter for Alteret og læste hele Passionen og Jesu Videlseshistorie, idet baade han og hele Menigheden nedfattede sig, da han tom til det Sted, hvor det fortalles, at Jesus opgav Manden. En hel Række Bønner bleve nu fremsagte for Kirken, den hellige Fader i Rom, Bistopperne, den magtige Gjeftlighed, Menigheberne og de rettroende Høstier, og ved hver Bøn raabte Abbeden: slectamus genua — lad os bøje vore Kne! Alle fastede sig til Jorden, hvormod alle bleve staaende ved Bønnen for Jæberne, som tun blev bedet denne ene Dag. Dernæst blev Korset afflæret, nedtaget og lagt paa Jorden. Abbeden nærmede sig det tre Gange knalende og knæfede Jødderne paa den Korsførelses Billede. Derefter stedebde hver enkelt af Menigheden til dette Jødbys, mens Munkene afgang Straffepalmerne. En hellig Øjnen gennemtris,ete Margaret, da hendes Løbet røte Krucifiket, og hun var en Afmagt nær, da hun atter rejste sig.

Atter Paastefordag nedfattedes hendes Sjæl i den papististe Gudstjenestes Mykht, idet hun overværede Opbrændelsen af den hellige Die fra det gamle Kar, Døbesvanets Indvillse, Antændelsen af Paastefjelst, der var prydet med fem Volsangler i Vighed med Kristi fem Saar og indesluttede hellige Viratskorn. Da løb atter Klosterne, Messen blev læst, og Kirken genløb af jublende Lovsange.

Endelig kom Paastemorgen, da Klosteret genløb af det idelig gentagne: Alleluja! hvormed Nonnerne hilste hvoerandre. Alle bleve den Dag for Gudstjenesten i Kirken højtidelig stantede med Bievand, og Højmesjen læst med stor Pomp. Hvide Søndag, som Paastefdag kaldtes, endte dog med en Del temmelig verdslig Lyftighed, idet Nonnerne om Aftenen legede med Paasteg og bleve rigeligt beoværiede.

Da Paastefestens Oktave eller otte Dages Højtid faaledes var til Ende, sølte Margaret sig greben af en pindlig, hende selv uforsklarlig Tomhed. Dog var det fortroligt nok, at der efter saa stor Ophidselse og Nærvæspanding maatte følge Slæbped. Hendes Indbildningskraft var bleven overmaattet, hendes Øjne blændede, hendes Åren døvede, men hendes Sjæl var ikke blevet beriget med en eneste nu, frugbringende Tanke, og hendes Hoved var fuldt af Legender og Fabler, af hvilke den største Part var en udftejende Fantasiis vanstabile Føstte. Hun sølte da nu bagefter til sin egen Sorg, at hendes Sjæl var hungrende, hendes Hjerte vanfomtagende; men hun gav ingenlunde den Gudstjenestes tomme Ceremoniæver, der næsten ikke ledes nedværet Dørbets Forthvædelse nogen Plads, Stylden, kvartimod søgte hun den i sin egen formentlige Verdslyghed og Svagbed; thi Vigand havde straks udtalt, at der stal Høsten.

Det er dog et Spørgsmaal, om det vilde være lyfstedes Vigand i Længden at holde hendes tankende Sjæl under Aagel, hvis ikke der var haendet hende noget, som dog ingenlunde glæbde ham, nemlig et hun ved et Tilfælde tom sammen med en af de i hin Tid sjældne Mand, hos hvem Fasthængen ved papististe Vildfarelser adledes af virkelig Fromhed og et rent Levede.

En smut, solklar Aprildag sølte hun en uimodstaaelig Længsel efter Guds Sol, efter Skov, Mart, Sø og Naturrens Ensomhed. Nonnerens tomme Sladder og fejlede Smiger begyndte at trakte hende, og for første Gang opbagede hun, at der ikke inden for Klosterets Mure fandtes et eneste Væsen, der vilde kunne fatte hende, naar hun udtalte de urolige Tanter, der røte sig hos hende. Hun vilde da søge hen til sin stumme Ven, Guds fri Natur, forudm hendes kæreste Selskab.

Med Snildhed vidste hun at undgaa det Paahang, Abbedisse Marine havde givet hende i hendes Selskaberinde, den tykke Søster Barbara. Da hun stal Postføsteren nogle Mart i Haanden, opløbdes Postlaagen for hende, og med Jubel i Hjertet ilede hun ad en Skovsti ned til Mos Søens Bredder.

Her fattede hun sig ned paa en Ellestubb og iagttog Vølgerens Leg i den milde Foraarsvind. Hendes Tanter's Gang blev snart en Leg ligesom Vølgerens, den ene jog den anden, og de blinkede i de glade Minders Sofkin, fulde af Livets Lyft. Hun var atter ved Tjele Langs, paa den lille Høj i Engdal og saa Holmer Rud foran sig med sin Lut og sin Lokke-Jeist. Hun hørte hans vedlydende Sieme ubtalle muntre Ord, sølte hans stærke Arme om sig, idet han har hende ud i Baaden. Saa tom Selskaben ned ad den spejlsblanke Sø, mens Solen finklede over de grønne Stove, og Vigum Kirkegaard viste sig for dem som en Marmelføstte, der spejlede sig i Vandslaben. Saa Vandbringen op i Stoven, Kampen om Fiores og Blansfessor og — dog her standfede hun forfærdet sine Tanter's raske Flygt, rødmende dybt og fastede en lille Sten i Vandet, som om hun ogsaa vilde stanbse Vølgeren, disse Frisere, der ved deres lottende Høisten havde ført hendes Sjæl paa Afveje.

Hun saa op og foer sammen. For hende stod en ærværdig Stikkelse i Giefferienernes hvidgraa Ruite med Hatten over den kronagebe Røse til Skygge for Solen. Saa oplagen havde hun været af sine Drømme, at hun ikke var bleven ham vaer, før han var tæt ved hende. Nu stirede hun paa de æble Træt, det lange, graa Stag og de ubrøtsfulde, mørke Øjne, af hvilke lyfte Midsked, skønt tillige et forfærdet Blik.

(Fortættets.)